

iznutra, ili da uopšte uđu u četvrt gde su oni stanovali. Cela atmosfera ogromnog stambenog bloka, bogatstvo i prostranstvo svega, nepoznati mirisi dobrog jela i duvana, tihi i neverovatni brzi liftovi koji su klizili gore-dole, sluge u belim bluzama kako hitaju tamo-amo - sve je to ulivalo zebnju. Iako je imao dobar razlog što je ovamo došao, ipak ga je na svakom koraku proganjao strah da će se iza ugla pojaviti stražar u crnoj uniformi, legitimisati ga i narediti mu da se gubi. Međutim, O'Brajenov sluga ih je oboje pustio u kuću ne trepnuvši okom. To je bio sitan, crnomanjast čovek u beloj bluzi, s romboidnim, potpuno bezizraznim licem, kao u Kineza. Hodnik kroz koji ih je proveo bio je zastrt mekim tepihom a obložen svetlim tapetama i belom drvenom oplatom; sve je bilo izvanredno čisto. To je takođe ulivalo zebnju. Vinston se nije sećao da je ikad video hodnik čiji zidovi nisu bili prljavi od dodira s ljudskim telima.

O'Brajen je u ruci držao komad papira i pažljivo ga proučavao. Krupno lice, pognuto tako da se videla linija nosa, izgledalo mu je istovremeno surovo i inteligentno. Dvadesetak sekundi sedeo je nepomično. Onda privuče diktograf i odsečno iščita poruku u hibridnom žargonu Ministarstva: "Tačke jedan zarez pet zarez sedam odobrene celosno stop predlog u tački šest dvaput više smešan ivični sa zlomišlju poništiti stop nepristup izgradnji pre prijema procene režitroškova za mašine stop kraj poruke."

Lagano se diže sa stolice i priđe im nečujno po mekom tepihu. Zajedno sa novogovorskim rečima kao da se bio oslobodio i jednog dela zvaničnog držanja, ali bio je ipak natmureniji nego obično, kao da mu nije drago što ga uznemiravaju. Kroz užas koji je Vinston već osećao najednom se probi obična zbunjenost. Činilo mu se sasvim moguće da je napravio glupu grešku. Jer kakvog je u stvari dokaza imao da je O'Brajen politički zaverenik? Ništa sem kratkog pogleda i jedne jedine dvosmislene primedbe; sem tog samo svoje potajne nade koje su se zasnivale na snu. Nije mu mogao pomoći čak ni izgovor da je došao po rečnik, jer bi u tom slučaju Džulijino prisustvo bilo nemoguće objasniti. Prolazeći pored telekrana, O'Brajen se nečega seti. Zaustavi se, okrete i pritisnu prekidač na zidu. Ču se oštar metalni zvuk. Glas ućuta.

Džulija se oglasi tihim zvukom, kratkim piskom iznenađenja. Vinston, iako pritisnut panikom, beše toliko zaprepašćen da se nije mogao uzdržati.

"Možete da ga isključite!" uzviknu on.

"Da", reče O'Brajen, "možemo da ga isključimo. Imamo tu privilegiju."

Sad je stajao lice u lice s njima. Njegovo krupno telo nadvišavalo ih je, a izraz lica mu se još uvek nije dao dešifrovati. Čekao je, pomalo strogo, da Vinston nešto kaže, ali šta? Čak i sad je bilo sasvim lako moguće da je on prosto veoma zaposlen čovek koji se nervozno pita zašto ga uznemiravaju. Svi su ćutali. S isključenim telekranom, u sobi je izgledalo smrtno tiho. Sekunde su prolazile, beskrajne. Uz veliki napor, Vinston je gledao O'Brajen u oči. Onda se mrko lice najednom raširi u nešto što je moglo ličiti na početak osmeha. Onim svojim karakterističnim pokretom, O'Brajen popravi naočare na nosu.

"Da li da ja kažem, ili ćete vi?" upita on.

"Ja ću" reče Vinston. "Onaj aparat je zaista isključen?"

"Da, sve je isključeno. Sami smo."

"Došli smo ovamo zato što..."

On zastade, prvi put shvativši koliko su mu motivi nejasni. Pošto u stvari nije znao kakvu pomoć očekuje od O'Brajena, nije mu bilo lako kazati zašto je došao. On produži, znajući da mu reči zvuče i slabašno i pretenciozno:

"Verujemo da postoji neka zavera, neka tajna organizacija koja radi protiv Partije, i daste vi u njoj. Želimo da joj se priključimo i radimo za nju. Mi smo neprijatelji Partije. Ne verujemo u